

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: B. R.**, zastoupena JUDr. Ing. Jiřím Malantou, advokátem, se sídlem Wurmova 16, Brno, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2005, č. j. 41 Cad 80/2005 - 11,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2005, č. j. 41 Cad 80/2005 - 11, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá včas podanou kasační stížností shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 4. 2005, č. X; tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o žádosti stěžovatelky o příspěvek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. tak, že tuto žádost zamítla.

V kasační stížnosti posléze doplněné advokátem stěžovatelka uvedla, že nebylo správné, že soudkyně krajského soudu nedělala přesný zápis stěžovatelčích argumentů ujednání soudu dne 10. 8. 2005. Soudkyně nijak nekomentovala zmínku stěžovatelky o podivném dotazu pracovnice žalované při osobním odevzdání dokladů o zápočtu celkové vazby stran společníků stěžovatelky při zatčení v M. Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjadřuje přesvědčení, že se na její případ vztahuje zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, případně zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu

a odporu proti němu. Zastává názor, že podmínky stanovené těmito zákony zcela splňuje stejně jako požadovanou dobou alespoň tři měsíců ve vazbě, neboť stěžovatelka byla ve vyšetřovací vazbě v době od 28. 1. 1949 do 22. 5. 1949. V kasační stížnosti dále uvádí, že důvodem pro podání tohoto opravného prostředku je ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, která spočívala v posouzení, zda stěžovatelce náleží příspěvek k důchodu ve smyslu nařízení vlády č. 662/2004 Sb. Podle názoru stěžovatelky soud nesprávně vyhodnotil skutečnosti týkající se vazby stěžovatelky, za kterou stěžovatelka požaduje příspěvek k důchodu. Je nepochybné, že vazba, kterou stěžovatelka byla nucena vykonat, byla v přímé souvislosti s následujícím umístěním do tábora nucených prací. Soud vzal za prokázané, že stěžovatelka vazbu vykonala, vazba byla vykonána v přímé souvislosti s jednáním stěžovatelky, a sice pokusu o překročení státních hranic, za nějž byla stěžovatelka rehabilitována rozhodnutím Městského soudu v Brně sp. zn. Nt 15/69. Vazba tak jednoznačně souvisí s rehabilitačním rozsudkem, a byť v tomto rozsudku není přímo zmínka o rehabilitaci stěžovatelky z důvodu vazby, je třeba podle názoru stěžovatelky, posuzovat daný případ v jeho souvislostech. Právní hodnocení soudu, který oddělil vazbu a výkon trestu nucenými pracemi, vede ke snížení důvěryhodnosti české justice. Stěžovatelka proto navrhla zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně a vrácení věci k novému projednání.

Žalovaná vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala dne 15. 12. 2004 žádost o příspěvek ke starobnímu důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb.

Správní spis žalované obsahuje usnesení Městského soudu v Brně ze dne 27. 5. 1969 sp. zn. 5 Nt 15/69, kterým bylo podle § 22 písm. a) zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, prohlášeno za neplatné rozhodnutí krajské komise č. 13 v Brně ze dne 16. 5. 1949, č. 1184/49, kterým byla B. Ž. – R. narozena X, zařazena do tábora nucených prací na dobu šesti měsíců. Dále správní spis obsahuje rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 8. 1970, č. 2593/69/Za, kterým bylo stěžovatelce přiznáno odškodnění za pobyt v táboře nucených prací v době od 23. 5. 1949 do 23. 11. 1949 v částce 1 774 Kč. Nárok na odškodnění za vykonanou vazbu v době od 4. 2. 1949 do 22. 5. 1949 zanikl podle zákona č. 70/1970 Sb. (vypuštění § 29 ze zákona č. 82/1968 Sb., a v souladu s jeho přechodným ustanovením v čl. IV, podle kterého se zahájená řízení o odškodnění dokončí podle nového právního předpisu). Ministerstvo spravedlnosti pak dne 1. 10. 1993 pod č. j. RO 1990/93 - Sa/Ho rozhodlo, že vyhovuje žádosti stěžovatelky o odškodnění podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., a přiznalo stěžovatelce podle § 33 odst. 2 citovaného zákona částku 11 263 Kč, jako náhradu za ztrátu na výdělku po dobu vazby a náhradu nákladů vazby.

Žalovaná odůvodnila své zamítavé rozhodnutí tím, že nařízení vlády č. 622/2004 Sb., nárok přiznává osobám, které ve vymezeném období byly odsouzeny a vykonaly trest odnětí svobody, jeho část nebo vazbu pro trestný čin, za který byly rehabilitovány podle zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, nebo podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, anebo jejich odsouzení bylo zrušeno cestou obnovy řízení nebo stížnosti pro porušení zákona; po dobu pobytu v táboře nucených prací nebyly tyto podmínky splněny, neboť se nejednalo o výkon trestu odnětí svobody ani vazbu v souvislosti s odsouzením za rehabilitovaný trestný čin, a za dobu vazby nelze rovněž příspěvek poskytnout,

neboť stěžovatelka nebyla odsouzena, a proto nemohlo být vydáno rehabilitačního rozhodnutí zrušující odsouzení.

Krajský soud po provedeném řízení, v jehož rámci nařídil na den 10. 8. 2005 jednání, rozhodl, že žalobu stěžovatelky zamítá. Při jednání stěžovatelka uvedla, že svou žádost o příspěvek k důchodu omezuje na měsíce, které strávila ve vazbě, tj. na období od 28. 1. 1949 do 22. 5. 1949, dále uvedla, že kvůli vazbě žádná rehabilitace neproběhla, nicméně byla po celá další léta pronásledována, všude dostala výpověď, takže z důvodu této vazby byla postižena až do roku 1989. Žádné námitky k protokolaci průběhu jednání z protokolu na č. 1. 8 – 10 soudního spisu nebyly ze strany stěžovatelky vzneseny. Soud odůvodnil svůj právní závěr tak, že považuje za prokázané, že stěžovatelka byla ve vazbě v období od 28. 1. 1949 do 22. 5. 1949 proto, že chtěla ilegálně překročit hranice do Rakouska. Podmínky stanovené nařízením vlády č. 622/2004 Sb., však stěžovatelka podle krajského soudu nespĺňuje, neboť ve vazbě nebyla na základě žádného odsouzení, jak koneckonců sama uvedla, a proto nemohla být z tohoto důvodu rehabilitována, žádný doklad o svém odsouzení nepředložila.

Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost vázán rozsahem a důvody v ní uplatněnými (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka namítá nesprávné právní posouzení věci, tedy důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který by mohl být naplněn, pokud by soud aplikoval na věc nesprávnou právní normu (předpis), anebo normu sice správnou, leč její výklad by podle názoru Nejvyššího správního soudu neobstál.

V posuzované právní věci jde skutkově o to, že stěžovatelka byla podle svého tvrzení v období leden - květen 1949 vzata do vazby jako osoba, která chtěla ilegálně překročit hranice do Rakouska a v návaznosti na to ji komise tehdejšího KNV zařadila do tábora nucených prací na dobu šesti měsíců. Podle dokumentace založené v soudním spise pocházející z archivů Ministerstva vnitra a obstaraných stěžovatelkou (seznam osob, které překročily nebo se pokusily překročit státní hranice – Okresní velitelství NB v Mikulově k 15. 6. 1949) plyne, že stěžovatelce bylo za vinu kladeno neoprávněné opuštění republiky podle § 40 zákona č. 231/1948 Sb., na ochranu lidově demokratické republiky, ve spojení s § 8 trestního zákona – č. 117/1852 ř. z. - (pokus), přičemž přípravné vyšetřování bylo zastaveno podle § 112 tr. řádu – č. 119/1873 ř. z. - a spis postoupen KNV v Brně „o dodání do TNP“. Doba vazby plyne pouze z rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti o odškodnění (ze dne 1. 10. 1993, přičemž mělo jít o dobu od 4. 2. 1949 do 22. 5. 1949).

Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že aktivity zákonodárce a moci výkonné v oblasti nápravy křivd způsobených v období let 1948 - 1989 postrádají vzájemnou provázanost a začasť i logiku; o to těžší je úloha osudu, jenž má být tím, kdo poskytne ochranu právům osob, jež byly v těchto letech postiženy a náprava křivd, jež se takovým osobám udály, byla prováděna ze strany zákonodárce a dokonce i moci výkonné bez potřebných souvislostí a ohledů na osud jednotlivých skupin postižených osob. Příklad, kdy dokonce pouze a jedině moc výkonná, tedy vláda, svým nařízením formuluje okruh osob a podmínky, za nichž jim má být přiznáno určité plnění jako „zákonný nárok“, přičemž zákonným rámcem je pouze velmi obecný zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, může soud v duchu ústavních pravidel, jimiž je vázán zákonodárce, moc výkonná i soud, přijmout jen na samém okraji své pravomoci přiznané mu Ústavou (čl. 95) nepřihlédnout k aktům moci výkonné,

pokud je neshledá za souladné se zákonem, tím spíše s předpisy ústavního pořádku (čl. 95 Ústavy). Soud hledá jen velmi těžce právní argumenty pro vysvětlení, že jednu a tutéž materii jednou upravuje vláda nařízením, a podruhé zas Parlament zákony, přičemž osobní rozsahy norem se v některých případech překrývají, jiné příběhy zase autoři norem nechali bez právní úpravy a nároků na nápravu křivd. Soudy pak mají být tou mocí, která veškeré tyto nedostatky zhojí a vyhoví subjektivním pocitům těch, kteří v období let 1948 - 1989 pocítili velmi krutě, jak byla prosazována doktrína komunistického režimu.

Tato úvaha o absenci systémových vazeb v zákonech a předpisech upravujících nápravy křivd platí i na posuzovanou věc, navíc s přihlédnutím ke skutečnosti, že nařízení vlády bylo po deseti měsících účinnosti dosti zásadním způsobem novelizováno (k 1. 11. 2005), přičemž změny do něj vnesené, jež se promítnou do nároku na příplatek k důchodu, mají podle čl. II nařízení vlády č. 405/2005 Sb., nastat na základě písemné žádosti od splátky důchodu splatné v kalendářním měsíci, v němž toto nařízení nabylo činnosti, tedy od listopadu 2005.

Stěžovatelka byla zadržena a umístěna do vazby v roce 1949 jako osoba, jež měla mít v úmyslu překročit státní hranici do Rakouska a poté byla zařazena do tábora nucených prací; bylo jí v té době 19 let, a správní spis žalované svědčí o tom, že po celý další život nesporně trpěla v zaměstnání pro tyto události, neboť až na výjimky žádné její zaměstnání netrvalo déle než jeden rok, zejména v padesátých letech. Zařazení do tábora nucených prací se dělo v roce 1949 podle zákona č. 247/1948 Sb., o táborech nucené práce, rozhodnutím správního orgánu; prvním rehabilitačním předpisem, který řešil důsledky zařazení do tábora nucených prací, byl zákon č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, jenž v § 22 písm. a) stanovil, že ze zákona jsou neplatná rozhodnutí o zařazení do tábora nucené práce vyslovená komisí zřízenou podle § 3 odst. 1 zákona č. 247/1948 Sb., ledaže by už předchozí potrestání jasně ukazovala, že šlo o osobu práce se štítící nebo nebezpečnou cizímu majetku. O tom, že rozhodnutí je neplatné, rozhodoval soud na návrh, a to i v neveřejném zasedání, pokud se návrhu vyhovělo. To se stalo i v posuzované věci, Městský soud v Brně (sp. zn. 5 Nt 15/69) dne 27. 5. 1969 vyslovil, že rozhodnutí, kterým byla stěžovatelka zařazena do tábora nucené práce, je neplatné. Náhrada škody však byla stěžovatelce přiznána jen za dobu zařazení v táboře nucené práce (v roce 1970), za dobu vazby odškodnění tehdy neobdržela s poukazem na novelizaci zákona o soudní rehabilitaci v roce 1970. Zákonem č. 70/1970 Sb., totiž bylo zrušeno ustanovení § 29, jenž stanovil, že právo žádat náhradu škody, šlo-li o věc, v níž úkony přípravného řízení konaly orgány Státní bezpečnosti, má i osoba, která v době od roku 1948 do roku 1956 byla zproštěna žaloby (trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu nedostatku důkazů). Z dobových dokumentů dostupných veřejnosti, a tedy i Nejvyššímu správnímu soudu, je patrné, že novelizace zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, byla motivována výlučně procesem tzv. „normalizace“; ve stenoprotokolu projevů k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění a doplňuje zákon č. 82/1968 Sb., (tisk 47, 9. schůze dne 8. 7. 1970, www.psp.cz/eknih/1969fs/sl/stenprot/009scxhuz/s009004.htm) se lze z projevu tehdejšího předsedy Nejvyššího soudu dozvědět, že § 29 tohoto zákona bylo nutno zrušit proto, že byl „projevem obecné a apriorní nedůvěry k orgánům Bezpečnosti“. Odškodnění rehabilitovaných osob tedy nebylo provedeno důsledně.

Na osoby zařazené do tábora nucené práce pak po roce 1989 pamatoval výlučně zákon o mimosoudní rehabilitaci (č. 87/1991 Sb.), jenž v § 17 normoval zrušení rozhodnutí o zařazení do tábora nucené práce, přiznal však nároky v rozsahu uvedeném v § 25 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci (úprava nároků v oblasti důchodového pojištění),

pouze těm, kdož byli v táboře nucené práce alespoň dvanáct měsíců (§ 29 zákona č. 87/1991 Sb.). Obdobně zákon č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některým pozůstalým po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů, váže nárok na příplatek k důchodu u osob zařazených v táboře nucené práce na skutečnost, že celková doba pobytu v tomto zařízení činila alespoň 12 měsíců (§ 5 odst. 1 písm. c/ bod č. 2) cit. zákona).

Pro stěžovatelku pak z těchto předpisů a postupů plynulo, že doba zařazení v táboře nucené práce byla hodnocena jako doba zaměstnání v souvislosti s prohlášením rozhodnutí správního orgánu za neplatné v roce 1969 a poněvadž podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudní rehabilitaci, bylo prokázáno, že stěžovatelka byla perzekuována v zaměstnání, byl její starobní důchod přepočten (tato náprava křiv ovšem směřovala do oblasti pracovněprávní perzekuce, nikoli do odstranění křivd v důsledku vazby a pobytu v táboře nucené práce). Zákon o soudní rehabilitaci č. 119/1990 Sb. předpokládal ve všech způsobech rehabilitace odsouzení pro určitý trestný čin (ať již šlo o rehabilitaci ex lege anebo po přezkumném řízení) – srov. § 1 cit. zákona, jenž jako účel soudní rehabilitaci vymezil „zrušit odsuzující soudní rozhodnutí“. V tomto ohledu měl jedinou výjimku obsaženou v § 33, kde bylo pamatováno na případy, kdy bylo trestní stíhání pro některý z činů uvedených v § 2 a § 4 zastaveno nebo přerušeno, anebo kdy nebylo trestní stíhání zahájeno, ačkoliv došlo k nezákonnému zbavení osobní svobody nebo majetku v souvislosti s těmito trestnými činy, pokud nedošlo k plnému odškodnění podle dříve platných předpisů. Tato výjimka ovšem byla pro stěžovatelku velmi podstatnou, neboť z podkladů obsažených ve správním spise plyne, že byla účastna rehabilitace podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., a to za dobu nezákonného zbavení osobní svobody od 4. 2. 1949 do 22. 5. 1949 (rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti č. j. R0 1996/93 - Sa/Ho ze dne 1. 10. 1993); podle tohoto ustanovení se zákon o soudní rehabilitaci užije obdobně k rehabilitaci a odškodnění osob nezákonně zbavených osobní svobody nebo majetku v souvislosti s trestnými činy uvedenými v § 2 a 4 v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, i když nebylo zahájeno trestní stíhání, pokud nedošlo k plnému odškodnění podle dříve platných předpisů (neoprávněné opuštění území republiky a neuposlechnutí výzvy k návratu podle § 40 zákona č. 231/1948 Sb., bylo obsaženo v § 2 odst. 1 písm. b/ zákona č. 119/1990 Sb.) Toto ustanovení dopadalo i na případy, kdy bylo trestní stíhání zastaveno z některých důvodů jež posléze uváděl trestní řád (zákon č. 141/1961 Sb.) v § 172 a kdy (na rozdíl od případů uvedených v § 33 odst. 1 cit. zákona č. 119/1990 Sb.) nepřicházelo v úvahu pokračování v trestním řízení; v takových případech se nekonalo žádné soudní řízení a postižené osoby se obracely přímo se žádostmi na odškodnění podle oddílu šestého zákona č. 119/1990 Sb., na příslušné orgány. Tyto osoby, jejichž účast na rehabilitaci se odvíjí od § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., byly jako osoby, kterým má rovněž náležet příplatek k důchodu, zahrnuty do nařízení č. 622/2004 Sb., shora uvedenou novelizací účinnou od 1. 11. 2005.

Stěžovatelka podala žádost o příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální; toto nařízení nabylo účinnosti 1. 1. 2005, jeho novelizace provedená nařízením č. 405/2005 Sb., nabyla účinnosti 1. 11. 2005. Žalovaná rozhodla o nároku stěžovatelky 8. 4. 2005, soud posuzuje věc podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V posuzované věci v zásadě není již sporu o tom, že za dobu strávenou v táboře nucené práce

příplatek podle nařízení č. 622/2004 Sb., nenáleží. Podle § 1 cit. nařízení účinného v době, kdy žalovaná rozhodla (8. 4. 2005), měl nárok na příplatek státní občan České republiky, který byl ve vymezeném období odsouzen (a vykonal trest nebo vazbu pro trestný čin) za trestný čin, za který byl rehabilitován podle zákona č. 82/1968 Sb., nebo podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo jehož odsouzení pro trestný čin podle § 2 zákona č. 119/1990 Sb., bylo zrušeno cestou obnovy řízení, stížnosti pro porušení zákona anebo podle § 6 zákona č. 198/1993 Sb., a pobíral starobní důchod nebo plný invalidní důchod z českého důchodového pojištění. Judikaturou Nejvyššího správního soudu již bylo vyloženo (srov. rozsudek č. j. 3 Ads 53/2006 - 33 ze dne 7. 2. 2007, www.nssoud.cz), že osoby rehabilitované podle § 33 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci mají nárok na příplatek k důchodu podle § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2005.

Nařízení vlády bylo vydáno na základě zmocnění obsaženého v zákoně č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu; podle § 4 tohoto zákona, každý, kdo byl komunistickým režimem nespravedlivě postižen a perzekuován a nepodílel se na skutečnostech uvedených v § 1 odst. 1 tohoto zákona, si zaslouží účast a morální zadostiučinění. Nejvyšší správní soud pocítuje krok vlády, jež zařadila osoby účastné rehabilitace podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., do okruhu těch, kdož mají nárok na příplatek k důchodu, až o deset měsíců později, než se tak stalo ostatním osobám, které komunistický režim žalářoval ve věznicích (srov. § 1 odst. 1 písm. d/ cit. zákona), jako výrazně nerovné zacházení s osobami tímto režimem perzekuovanými; takovýto přístup zákonodárce přistoupivši k tvorbě cit. zákona č. 198/1993 Sb., nemohl zamýšlet. Nejvyšší správní soud nadán ústavní pravomocí nepřihlédnout k aktu moci výkonné, jenž považuje za rozporný z cíli zákona (čl. 95 Ústavy) rozhodl se pominout přechodné opatření vtělené do novelizace nařízení č. 622/2004 Sb., pokud jde o osoby účastné rehabilitace podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a akceptovat v posuzované věci i zpětnou účinnost normy, zajistí-li se tak vnímání spravedlnosti jako hodnoty, která pro osoby postižené komunistickým režimem nemůže být jen bezobsažným pojmem. Tento přístup Nejvyšší správní soud volí výjimečně a exemplárně právě proto, že je nadán pravomocí posoudit soulad aktu moci výkonné se zákonem, a proto, že nevidí jiné cesty, jak odstranit nerovnost mezi osobami účastnými soudní rehabilitace.

Krajský soud v Brně pochybil, pokud se vůbec úpravou obsaženou v § 33 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve svých právních úvahách nezabýval, ba dokonce vyloučil, že by stěžovatelka mohla být z titulu pobytu ve vazbě účastna nějaké formy soudní rehabilitace, přestože mu ze správního spisu muselo být zřejmo, že stěžovatelka obdržela odškodnění podle cit. zákona č. 119/1990 Sb. Stěžovatelce proto náleží příplatek k důchodu za období vazby vymezené rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti ze dne 1. 10. 1993, od 4. 2. 1949 do 22. 5. 1949.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; tento soud je přitom vysloveným právním názorem vázán (§ 110 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu